

عنوان مقاله:

بررسی شیوع اختلال فوبیای اجتماعی در افراد نابینای شهر تهران بعد از زمین لرزه سال 96

محل انتشار:

نهمین کنگره بین المللی سلامت در حوادث و بلایا (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

منصور شادکام - کارشناس ارشد مهندسی کشاورزی، انجمن نابینایان ایران

حسین سراوانی - کارشناس ارشد روانشناسی، آموزش و پرورش شهر قدس

خلاصه مقاله:

زمینه و هدف: نابینایی در حقیقت فقدان مهمترین حس از حواس پنجگانه انسان است. بیش از آنکه شرایط جسمی افراد نابینا را تحت الشعاع قرار دهد این وضعیت روحی و روانی و انطباق پذیری این افراد با اتفاقات مهیب مانند زلزله میباشد. عدم ناسازگاری با بروز حوادثی مانند زلزله از سوی افراد نابینا که نوعی فوبیای اجتماعی میباشد، باعث بروز اثرات منفی بر سلامت کلی و عملکرد این گروه از افراد جامعه میباشد. این مطالعه باهدف بررسی شیوع اختلال فوبیای اجتماعی در افراد نابینای شهر تهران بعد از زمین لرزه سال 96 میباشد روش کار: در این مطالعه توصیفی- مقطعی، تعداد 120 نفر از افراد نابینای شهر تهران از هر دو جنس با نمونه گیری در دسترس انتخاب شدند. مشارکت کننده ها با استفاده از پرسشنامه لایبویتر و مشخصات جمعیت شناختی با رعایت اصل گمنامی مورد بررسی قرار گرفتند. تحلیل های آماری و توصیف داده ها با استفاده از جداول توزیع فراوانی مطلق و نسبی و به منظور تعیین و مقایسه نسبت شیوع اختلال فوبیای اجتماعی بر اساس متغیرهای زمینهای از مجذور خی و نرم افزار SPSS نسخه 17 استفاده شد. یافته ها: شیوع کلی فوبیای اجتماعی در جمعیت مورد بررسی 39/2 درصد میباشد که این اختلال در جنسیت زن بیشتر از جنسیت مرد میباشد. نتیجه گیری: اختلال فوبیای اجتماعی بعد از حادثه زمین لرزه سال 96 تهران در بین افراد نابینا از شیوع بالایی برخوردار است. این بدین معنا میباشد که در نتیجه گیری مداخلات روحی و روانی برای این افراد جهت تقلیل فوبیای اجتماعی تلاش جدی صورت نگرفته است. به عبارت دیگر علاوه بر رسیدگی بر امور توانبخشی این افراد بایستی از لحاظ روحی و روانی در شرایط مناسب و سازش گرانه با بروز پدیده هایی مانند بلایای طبیعی قرار بگیرند.

کلمات کلیدی:

نابینا، زمین لرزه، فوبیای اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/929523>

